

פרשת מסעי

”וְלֹא תִטְמֵא אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם יֹשְׁבִים בָּהּ, אֲשֶׁר אֲנִי שׂוֹכֵן בְּתוֹכָהּ, כִּי אֲנִי ה' שׂוֹכֵן
בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל” (במדבר לה, לד)

מגיד ששפיכות דמים מטמא הארץ ומסלקת את השכינה ומפני שפיכות דמים
חרב בית המקדש...
חביבים ישראל, שאף על פי שהם טמאים - שכינה ביניהם, שנאמר "אשר אני
שוכן בתוכה", ואומר "ולא יטמאו עוד את מחניהם אשר אני שוכן בתוכם".
ספרי במדבר, מסעי, פיסקה ג

- האם שתי הדרשות הללו מתיישבות זו עם זו?
- לפי הדרשה הראשונה, מה ניתן ללמוד מהחורבן? האם השראת שכינה מובטחת לנו?
- לפי הדרשה השנייה, מה המסקנה מהשראת השכינה, ולמה זה מחייב אותנו?